

Ὁ προφήτης τῆς Πονεμένης Ρωμοσύνης

Μνήμη Φωτίου Κόντογλου

Κείμενον Ε΄

Ἄνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀθηναγόραν *

Ἡ **ΕΠΙΘΥΜΙΑ** τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τῶν σὺν ὑμῖν νὰ ὑποταχθῆ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὸν Πάπαν καὶ ἡ ἐκ μέρους σας ἀνεξήγητος σπουδή, ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μας ἀφάτου θλίψεως καὶ ἀθυμίας. Τὰ ὦτα μας ἀκόμη συρίζουν ἀπὸ τὸ φρικτὸν τοῦτο ἄκουσμα.

Ἡ Ὁρθόδοξος ποιμνὴ ἐδικάσθη. Οἱ μὲν σᾶς ἠκολούθησαν, εἰς τὸν ὀλισθηρὸν δρόμον τὸν ἀπάγοντα εἰς τὴν ἀπώλειαν, οἱ δὲ παρέμειναν ἐδραῖοι καὶ ἀσάλευτοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν τῶν Πατέρων των, ἀποτροπιαζόμενοι καὶ εἰς μόνην τὴν σκέψιν ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐνηγκαλίσθη τὸν Πάπαν καὶ ἐμολύνθη ἀπὸ τὸ βδέλυγμα τοῦτο τῆς ἀσεβείας.

Ἐκεῖνοι, οἵτινες σᾶς ἠκολούθησαν, ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων προδικασμένοι νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν, ὄντες ὑλόφρονες, ματαιόδοξοι, ἄπιστοι, καὶ ξενόδουλοι κόλακες καὶ κολακευόμενοι. Ἔσπευσαν λοιπὸν νὰ συνταχθῶσι μὲ τὸν «κόσμον», μὲ τὸν ἀμαρτωλὸν κόσμον τῆς ἐπιγείου ἀνέσεως, τῆς ἄνευ ταλαιπωριῶν καὶ ἀγῶνος ζωῆς, «εἰς τὴν ᾧδε μένουσαν πόλιν», μὴ ἐπιζητοῦντες «τὴν μέλλουσαν», ὡς ἀνυπαρκτον καὶ μὴ πιστευτὴν εἰς αὐτούς.

Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ πιστοί, παρέμειναν ἀσάλευτοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, εἰς τὴν χώραν τῆς πενίας, τῶν στερήσεων, τῶν πειρασμῶν, τῶν διωγμῶν, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἐν μέσῳ αὐτῶν παρίσταται ὁ Κύριος, ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ θὰ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸ μαρτύριον, τὴν περιφρόνησιν, τὴν πτωχείαν, τὸν ἐμπαιγμὸν, τὰ ὅποια θὰ εἶναι ἡ ἀντιμισθία τῆς σθεναρᾶς ὁμολογίας των εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Εἰς τὰ ὦτά των ἠκοῦν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ παρήγοροι λόγοι

τοῦ Χριστοῦ: «*Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*». Ὁ διωγμός, ἡ κακοπάθις καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὁ εὐλογημένος κληρὸς τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πανάγιον στόμα Του εἶπεν ἀκόμη: «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ οἱ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν*». Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν βιασταὶ εἰς τὴν παράταξιν τῶν ἀμάχων, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ συνθηκολογήσουν μὲ τὸ ψεῦδος, διὰ νὰ ζήσουν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπολαύσει τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν;

Καὶ σεῖς, οἱ ποιμένες τοῦ λαοῦ, τί εἶδους ποιμένες εἶσθε; Τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστός, τὰ παραδίδετε εἰς τοὺς λύκους. Συναυλίζεσθε μὲ τοὺς ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου τοῦ παρερχομένου, διότι ἐζηλώσατε τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ οὐχὶ τοῦ Θεοῦ. Ὑπετάξατε τὴν πίστιν εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους τῶν κοσμικῶν ἐπιθυμιῶν, οἵτινες ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὸν σατανᾶν. Παρεδόθητε καὶ παρεδώσατε τὰ πρόβατα εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου, εἰς τὸν κατέχοντα τὴν ὕλην, τὸν χρυσόν, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὰς μηχανάς, αἱ ὁποῖαι καταπλήττουν τὰ πλήθη, ὡς θαύματα τοῦ ἀντιχρίστου. Παρεδόθητε καὶ παρεδώσατε τὰ πρόβατα εἰς τὴν ψευδῶνυμον γνῶσιν, «*τὴν κενὴν ἀπάτην*», τὴν διδασκομένην εἰς τὰς χώρας τῆς ἀθεΐας καὶ τῆς ἀπογνώσεως, ὅπου οὐκ ἔστιν οὐδὲ ὁσμὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ταῦτα, διότι δὲν εἶσθε οἱ ποιμένες οἱ καλοί, οἱ θυσιάζοντες τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν προβάτων καὶ ὀδηγοῦντες αὐτὰ εἰς τοὺς εὐώδεις λειμῶνας τῆς ἀθανάτου ζωῆς. Σεῖς εἶσθε οἱ μισθωτοὶ ποιμένες, καὶ κατὰ τὸ πανάγιον στόμα τοῦ Κυρίου: «*ὁ μισθωτὸς ποιμὴν οὐκ ἔστι ποιμὴν*» (Ἰω. 1', 12). Εἶσθε μισθωτοὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ὁποίων ἐργάζεσθε.

Καὶ ἅπαξ εἶσθε οἱ δοῦλοι τοιούτων κυρίων, εἶσθε ὠπλισμένοι μὲ τὰ ὄπλα τῆς βίας, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπειλεῖτε τὰ πιστὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ τὰ ἀναγκάσετε νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν.

Ἄλλὰ αὐτὰ τὰ μακάρια πρόβατα ἀπεκδέχονται τὸ μαρτύριον ὡς λύτρωσιν καὶ ὡς ἀψευδὲς σημεῖον ὅτι θὰ λάβουν τὸν ἀμάραντον στέφανον ἀπὸ τὸν ἀγνωθῆτην Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ναί! Εἶμεθα ἔτοιμοι νὰ μαρτυρήσωμεν μετὰ καρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τὴν ὁποίαν κρατοῦμεν ὡς τὸν μέγιστον θησαυρόν. Μακαρίζομεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, διότι θὰ διωχθῶμεν καὶ θὰ ἀποθάνωμεν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Ἀληθείας.

Ἀκονίσσατε τὴν μάχαιραν τῆς αἰσχύνης. Ἀποστείλατε τὰ ὄργανα τῆς βίας, τὰ ὁποῖα σᾶς δορυφοροῦν καὶ μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε

πάνοπλος ἡ ἀποστασία. Ἀποστείλατέ τα ἐναντίον μας. Ἦδη εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐνεφανίσθη τὸ αἱματωμένον καὶ ἀποτρόπαιον φάσγανον τῆς βίας, διὰ νὰ ἐνσπείρῃ τὸν τρόμον εἰς τὰς ἀγίας καρδίας τῶν γερόντων, τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ἐρημιτῶν, οἱ ὅποιοι ἔζησαν ἐν δοκιμασίαις, ἐν στερήσει, ἐν τελείᾳ ἀπαρνήσει τοῦ σαρκίου των, διὰ νὰ εὐαρεστήσουν τὸν Κύριον. Τὸ φρικτὸν πρόσωπον τῆς βίας ἐμφανίζεται ὡς τὸ τῆς μυθικῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς τὸν ἀγιασμένον κῆπον τῆς Παναγίας. Καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ τοῦ βδελύγματος τῆς βίας εὐρίσκεσθε σεῖς, οἱ «ποιμένες οἱ μισθωτοὶ» οἱ τρίδουλοι τῶν ἀρχόντων τοῦ σκοτεινοῦ κόσμου τοῦ χρήματος, τῆς ἀθεΐας, τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ πάσης ἀκολασίας.

Σπαράξατε τοὺς ἀθῶους, τοὺς ἀγίους ὁμολογητάς, ἀφοῦ ἐγίνετε λύκοι σεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες.

Σπαράξατε τὴν Ὁρθοδοξίαν μέσα εἰς τὸ Κολοσσαῖον εἰς τὸ ὅποιον παρίστανται οἱ Καίσαρες, τῆς σημερινῆς κακούργου ἀθεΐας. Εἶναι καιρὸς ὅμως ν' ἀποβάλετε τὴν δορὰν τοῦ προβάτου, καθ' ὅσον αὕτη δὲν ἀπατᾷ πλέον κανένα.

« Ὁ ποιεῖτε, ποιήσατε τάχιον! ».

ΙΩΒ [Φώτιος Κόντογλου]

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 51/Ἀπρίλιος 1965, σελ. 1.